

‘Ik moet gaan’, zei ze.

Meer niet, daar moest hij het maar mee doen. Ze zei het zonder een spoor van emotie, haar gezicht stond strak en haar ogen ontweken de zijne. Maarten zocht houvast, houvast aan dingen in de kamer, zijn stoel, de leuning, hij voelde hoe hij met een enorme kracht in zijn zitting werd geduwd, en daar doorheen, door de vloer, door de grond, hij gleed weg in een trechter, een zwarte, kilometers grote trechter, met daar helemaal onderaan een opening, een kleine ronde opening waar hij nooit doorheen ging passen, dat wist hij wel zeker, hij was te dik, altijd al geweest.

‘Maarten’, zei ze, ‘ik ga’.

Hij klemde zijn handen om de leuning, wilde overeind komen maar zijn benen weigerden dienst.

‘Maar lieverd, wacht, ik smeeek je, blijf alsjeblieft’.

Ze stond een moment stil met haar sleutels in de ene hand in de rolkoffer in de andere. De gele rolkoffer die ze gekocht hadden in Malaga waar hun eigen koffer niet was aangekomen en ze van de reisverzekering een budget hadden gekregen voor de noodzakelijke kleding en benodigdheden. Els kocht een zomerjurk, een veel te dure zomerjurk die ze nog steeds wel eens droeg, hij zelf een Hawaiï shirt waar hij al lang al niet meer inpaste. En dus die gele koffer waarvan Els had gezegd dat het meteen een mooi nieuw begin was, zoals altijd zag ze ongeluk en ongemak als een kans, een mogelijkheid. Hij vroeg zich af of ze toen al een nieuw leven was begonnen, zonder hem. Hij had altijd al het gevoel gehad dat ze hors categorie voor hem was, al vanaf het allereerste moment dat ze elkaar hadden ontmoet, of eigenlijk letterlijk tegen elkaar aan waren gebotst op het feest van Joost en Marieke, zijn onhandigheid had haar vertederd. Hoe trots was hij geweest toen ze eenmaal samen waren, trots op zijn verovering, ook al vertelde zij altijd dat hij haar niet had versierd maar omver had proberen te kegelen. En nu liet ze hem in de steek. Ze had altijd haar eigen leven gehad, naast hun gezamenlijke, met haar vriendinnen van het dispuut. Dat had hij getolereerd, toch? Die uitstapjes hadden ongetwijfeld al als splijtzwam gewerkt, of erger, ze was helemaal niet met die vriendinnen op pad geweest maar met een vriend. Een succesvolle advocaat met een jacht, waarmee ze er nu vandoor wilden gaan. Hij begon het koud te krijgen, een kou die vanuit zijn achterhoofd naar beneden langs zijn nek verder zijn lijf invloede, als ijskoud regenwater.

Hij had een web om haar heen gesponnen, een kleverig web met lange uitwaaiende draden die overal aan haar bleven plakken, als ze de ene draad los probeerde te trekken dan zat er alweer een andere, nog steviger aan haar vastgeplakt. Wat doe je, waar ga je naar toe, met wie dan en hoe laat kom je dan weer thuis?

Vorige week had ze haar besluit genomen.

‘Het is gewoon verlatingsangst, Els’, had haar vriendin Vera gediagnosticeerd terwijl ze een lok uit haar gezicht wegveegde, waarbij ze ook altijd een zwiepende hoofdbeweging maakte.

‘Hij is een goezak met verlatingsangst en controleverlies, en dat komt er in zo’n midlifecrisis dubbel en dwars uit’, pakte Vera door, ‘maar had je dat niet al veel eerder aan kunnen zien komen? God meid, wees blij dat hij je niet heeft ingeruild voor een jonger exemplaar, zoals Hans van Marja, dat is toch te cliché voor woorden?’

Els zat gebiologeerd te wachten op het moment dat de haarlok opnieuw voor Vera’s gezicht ging vallen. Dit was nou precies waar Maarten zo goed in was, de schijn ophouden dat hij een goezak was die het allemaal niet zo bedoelde en leed onder zijn eigen beperkingen. Daar ging de lok. Daar was de veeg, de hoofdzwiep. Ze kreeg zin om haar glas thee op de grond te gooien. Ze zag de hete thee rondspatten op de gietvloer en het glas in eindeloos veel stukjes door de hele kamer verspreid liggen.

‘Els, hee Els, luister je überhaupt wel?’

‘Ja, oh sorry Veer, ja dat zou allemaal nog veel erger zijn natuurlijk.’ Ze keek op haar telefoon hoe laat het was, ze had nog vijftientig minuten om thuis te komen, om weer op tijd thuis te zijn. Er was al een berichtje van Maarten natuurlijk, ze opende hem niet, ze wist al precies wat er in zou staan. “Lieverd, heb je het gezellig daar bij Vera? Tot straks!” Alsof hij haar alibi aan het checken was, alsof hij niet alleen kon zijn, niet eens zelfstandig kon ademen.

‘Hee, wat leuk, het is Maarten’, Vera had ondertussen ook even haar telefoon gecheckt, ‘hij vraagt of we het leuk hebben samen. Attent, toch, van hem?’

Ze voelde haar hart onaangenaam hard tegen de binnenkant van haar borstkas bonken.

‘Dankjewel voor de thee’ zei ze, ‘ik ga, ik moet gaan.’

Op de fiets naar huis echode de woorden na in haar hoofd, steeds luider.

Ik ga, ik moet gaan.

Hij had het natuurlijk wel opgemerkt, dat ze de rolkoffer in het geniep op zolder aan het inpakken was geweest. Telkens in combinatie met het leeghalen van de wasdroger bleef ze net iets langer weg dan gebruikelijk. Van de shampoo in de aanbieding vond hij er maar één van de twee terug in de badkamer. Hij had natuurlijk simpelweg naar de vlissing kunnen lopen, haar op heterdaad betrappen, haar uitvragen wat daarvan allemaal de bedoeling was, maar ze zou hem voorliegen over een spontaan weekendje weg met haar vriendinnen. Hij wilde zeker weten of ze door zou zetten, hem te verlaten, dat het echt waar was, hoezeer hij ook liever in de illusie wilde geloven dat ze bij hem zou willen blijven, dat al zijn vermoedens over heimelijke afspraken, smoezen en leugens onheus en onterecht waren geweest. Hij zou wachten tot ze zich bloot zou geven, haar plannen zou ontvouwen, tot ze haar ware gezicht

zou laten zien. Dan zou hij haar nog een kans geven, haar smeken om te blijven, één laatste kans.